BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 128 - 25 Kuruş

25 - Ekim - Çarşamba - 1950

BİR İTİRAFNAME İMZA ET. MATİLDENİN KONT D'AVARANGE'IN KIZI OLDUĞUNU BİLDİR. YOKSA HAPİSHANEYİ BOYLUYACAKSIN
SEN BİLİRSİN.. BÖYLE İSE İHBAR EDECEĞİM.
SİZ DIŞARI ÇIKARCAK MISINIZ, ÇIKMIYACAK MISINIZ?
HİÇBİR ŞEY YAZMAM. HEMŞİRE BU ADAMI DIŞARI DEFEDİN..
36/2
PAVLO ÇIKARKEN KOMODİNE ÇARPTI. YERE BİR KART DÜŞTÜ. NİSTEN GELEN BİR KART..
KIZINDAN SEVGİLER VE SELÂMLAR. Matilde
AZ SONRA
MERDİVENLERDEN ATLIYARAK İNEN O DELİ KİM?
AZ EVVEL AMELİYATTA YANIMIZDA BULUNAN ARKADAŞINIZ..
AZ SONRA CENOVA ASFALTI ÜZERİNDE..
NİSTE.. NİHAYET BULDUM..
MATİLDENİN CEVAP VERME ZAMANI GELMİŞTİ.
GÜZEL MATİLDE, SABAHTANBERİ SİZİ ARIYORDUM. NEREYE GİZLENDİNİZ BÖYLE?
GİZLENMEDİM OTELDE SIKILDIM BURAYA GELDİM..
HERHALDE VAADİNİZİ UNUTMADINIZ.
HAYIR.. ÜSTELİK PEK ÇOK DÜŞÜNDÜM.. FAKAT CEVAP VERMEK İÇİN AKŞAMA KADAR VAKTİM VAR DEĞİL Mİ?
ARKASI VAR
128/2

SON AŞK

Nakleden:
Resan Kaptan

Bu hareketiyle otuz ilâ kirk yaş arasındaki on seneyi kaybetmiş oldu.

Lois Lawlor büyük aynanın karşısında oturmuş, makyajını yapıyordu. Elindeki rujunu bırakıp, aynaya doğru eğildi. Yüzüne sanki başka bir kadının yüzüymüş gibi dikkatle baktı. Bu bakışta eski cazibesinin kalmadığına güven bir kadının korkusu vardı.

Yüzü hâlâ güzeldi. Dudakları, bilhassa iri kahverengi gözleri çok hoştu. Sağ elini alnına götürdü. Parmaklarıyla alnını oğuşturdu. Sol eliyle de gözünün altındaki kırışıklıkları yok etmiye çalıştı. Bu hareketiyle hayatından otuz ilâ kirk yaş arasındaki on seneyi kaybetmiş oldu.

Müstehzi bir eda ile, ellerini indirdi. Her zaman elleri yüzünde gezemiyeceği gibi kısmeyre de. "Daha bu kırışkların vakti değil," diyemezdi.

Saat 7 ye 23 vardı. 7 de Brand Johnson gelecekti. Brand makine mühendisiydi. Hayat onun için ne kadar kıymetliydi! Niçin erkekler için yaşlanmak ve bunu göstermek tabii olduğu halde kadınlar için büyük bir tehlikeydi? Acaba tabiat kadınlara haksızlık etmekten hiç vazgeçmiyecek miydi? "Gençliği de biliyorum," diyerek sinirli hareketlerle yüzünün kremini sildi.

Muhakkak Brand da Lois'in yaşını öğrendikten sonra münasebetini değiştirmişti. Brand çok sevdiği kızının kaybetikten sonra herkesten kaçmış ve Lois onun arkadaşı olduğu ilk kadın olmuştu. Brand, Lois'in yaşını bilmemişti. Zaten kendisi de elli yaşına gelmiş, şakakları ağarmıştı.

Lois parlak kestane rengi dalgalı saçlarını tararken Brand'ın ona ne kadar hayran olduğunu hatırladı. Evet, Lois de fena neticelenen ilk izdivacından sonra hakiki aşkı bulduğunu sanmuştu. Hulbuki bir gece.....!

Brand o gece çok mesuttu. Yaptığı yeni makine kabul edilmişti. Akşamdan anlatıyor ve gülüyordu. Lois' i iftiharla seyrediyordu. Lois hemen odasına gidip, ince vücudunu çok yakışan yeni yeşil elbisesini giymişti. Lois onun gözlerinde hazzın verdiği parıltıyı farketmişti. Kazanın çalınması rahatlarını bozdu. İçeri giren Andy hemen Lois'i kucaklıyarak öpmiye başladı. Brand şaşırmış bakıyordu.

Lois, "Kardeşim. Küçük kardeşim Wisconsin'den geldi. Senelerden beri görmüyordum. Yalnız başıma partiye gittim diye özgülü saçımı kesmişti. O zaman on yaşında idim," dedi.

Andy de, "Ben de dört yaşındaydım," diyerek güldü. Hep beraber sokağa çıktılar. Brand'ın keşfettiği küçük bir İtalyan lokantasına girdiler. İyice eğleniyorlardı. Andy üniversitedeki kimya hocalığından bahsediyordu.

Brand, "Maşallah, bu yaşta!" diyince Andy, "Genç değilim ki! 34 yaşındayım," dedi.

Brand sigarasını yakmak için elini kibrite uzatmışı ki birdenbire durakladı. Üçü de hiç hareket etmiyorlardı, sanki sessizliği bozmaktan korkuyorlardı. Brand sigara içiyor, gözlerini uzaklara dikmiş bakıyordu. Herhalde Lois'in yaşını hesaplıyordu.

Ertesi gün Brand Lois'e telefon ederek Şikago'ya yeni bir makine için gideceğini söyledi. Dört hafta geçtiği halde Brand'den ses çıkmamıştı. Demek ki Brand Lois ile evlenmiyecekti. Onu yaşlı bulmuştu.

Nihayet, o sabah, Brand telefon ederek 7 de Lois'in apartmanına geleceğini haber vermişti. Sâlondaki saat 7 yi vurıyordu. Kapı çalındı. Lois mavi elbisesiyle Brand'i karşıladı.

Brand onu şöyle bir süzdü. Divanda yanyana oturmuşlardı., Brand durmadan anlatıyordu. Diğer makinistler hâlâ Şikago'da kalmışlardı. Makine çok beğenilmişti. Brand Lois'e gizlediği bir sırrı anlatmak için gelmişti.

Lois üzüntüsü bir sesle, "Anlat, dinliyorum," dedi. Brand'i çok beğeniyordu. Onuz hayat çok mânasız olacaktı! Acaba bu son görüşmeleri miydi?

Brand Portföyünü çıkardı sarışın bir genç kız resmini Lois'e uzattı.

Lois kendini güçlükle zaptederek, "Çok hoş," diye mırıldandı.

— 23 yaşında. İlmî araştırmalar yapıyor. Çok kafalı bir kız!

Sesi okadar ağır ve ciddiydi ki Lois büsbütün şaşırdı.

— Sahi mi? Diyince Brand anlatmıya başladı :

— Çok aptallık ettim. Sana vaktiyle anlatmalıydım. Onu anlamıyacak tipte bir kadın değilsin. Andy söyleyene kadar fark etmemiştim. Kızıma anne olabilmen için seni çok genç görüyordum," dedi.

Lois resme uzandı. İlk bakışta kızın çene ve gözlerinin Brand'e çok benzediğini fark etti.

Muhabbet dolu gözlerle Brand'e döndü.

BİNBİR ROMAN

Her hafta cumartesi günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. No: 38 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (52 sayı) 12 lira
6 aylığı (26 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELÂL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İMZA MERAKI

İmzalar türlü türlüdür. Bazı kimseler isimlerini tebeşirle duvarlara yazarlar. Bazıları da imzalarını oto-litograf diyebileceğimiz tarzda, renk renk boyalarla kaldırım taşlarına çizerler. Âşıklar imzalarını ağaç kabuklarına oymağa başlırlar. Nasıl ki daha başka işsiz güçsüzler de isimlerini parklardaki sıraların veya birahanelerdeki masaların üzerine çakıyla yazmağa meraklıdırlar.

Daha başka çeşitler arasında bir mağaza yamağının ismini elindeki ibriğin suyuyla kaldırıma yazdığına şahit oldum. Meşhur

Miss Biffin (Kolsuz bir adamın)

ziyaretçilerine dağıttığı imzaları, dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir kalemle atardı. Bir Alman ailesi de kelmi ayak parmakları arasına sıkıştırarak ismini yazardı. Demir Maskeli Adam imzasını çatalla bir gümüş tabağa çimiş ve •encereden aşağıya atmıştı. Baron Trenck yanık bir sopanın ucuyla ismini yazmağa uğraşmıştı.

Lord Chesterfield ismini pencerelere elmas bir kalemle yazardı. Sir Walter Raleigli ile Kraliçe Elizabeth de öyle. Faust, Mefisto ile arasındaki anlaşmayı kanıyla imzalamıştı!

SİYAH PELERİNLİ ADAM

YAZANI RAFAEL SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 4

— "Kendinizi hâlâ San Domingo'da zannediyorsunuz galiba!» dedi.

Crosby bu sözlerden bir mâna çıkaramıyarak:

— «San Domingo mu?» dedi..

— «Evet. Kadınlara böyle hoyratça muameleyi orada öğrenmiş olacaksınız..

Crosby şaşkınlıkla:

— «Ben mi?» diye mırıldandı.. «Margaret yemin ederim ki..»

Margaret sözünü kesti:

— «Burası Trevanion malikânesidir.. Haydutlar tarafından işgal edilen bir şehir değil. Ben de Lady Margaret, bahtsız İspanyol kurbanlarından biri değil..»

Crosby son derece müteessir olmuş ve kızmıştı. «Margaret bunu nasıl söyliyebilirsin!» diye kekeledi. Lady Margaret onu daha fazla yaralamak için devam etti:

— «İspanya seferinden ne gibi tecrübeler aldığınız görülüyor. Fakat ben sizin yerinizde olsaydım orada öğrendiklerimi İngilterede tatbika kalkışmazdım.»

Genç kız bunları söyledikten sonra Crosby'yi müthiş bir şaşkınlıkla ve teessür içinde bırakarak çekildi, gitti. Crosby genç kızın peşinden koşmanın lüzumsuzluğunu anlıyarak Arwenack'a döndü. Zamanla Lady Margaret üzerinde bıraktığı kötü tesirin silineceğini ve tekrar konuşabileceklerini umuyordu.

Fakat tahmin ettiği gibi olmadı. Bir ay geçmeden Sir Francis'den bir mektup aldı. Kendisini Plymouth'a çağırıyorlardı. Aşk bahsindeki bütün tecrübesizliğine rağmen iyi bir denizci olmağa namzetti. Drake'in de kendisi gibi adamlara acele ihtiyacı vardı. Harp yaklaşıyordu. Bu âdeta kaçınılmaz bir vâkıa haline gelmişti. İspanya tezgâhlarında büyük bir armada hazırlanıyordu. Ayni zamanda Parma prensi, Flandr'da Avrupanın en iyi askerlerinden müteşekkil kuvvetli bir ordu meydana getiriyordu.

Crosby, Margaret ve babası ile vedalaşmak için tekrar Trevanion malikânesine gitti. Lord Garth her zamanki gibi kütüphanesinde idi.

Crosby, Lord Garth'ı şaşırtmak için ona İspanyolların istilâ hazırlıklarından bahsetti. Fakat Lord hazretleri hiç oralı olmadı. Kendisini tamamiyle felsefeye hasretmiş bir insan için böyle dünyevî mücadeleler pek mânasız görünüyordu. Crosby'nin gelişi gibi, vedalaşmasını da lâkaydî ile karşıladı.

Crosby, Lord hazretlerinden sonra Lady Margaret'in ziyaretine gitti. Güzel bir sonbahar günü idi. Lady Margaret birkaç asilzade ile beraber bahçede dolaşıyordu. Bunlardan biri son zamanlarda sık, sık Trevanion malikânesinde görünmeğe başlayan yakışıklı Lionel Tressilion idi. Margaret'in yakın akrabalarından genç Peter Godolphin ve daha altı erkek vardı. Yanlarına gider gitmez, Lorda yaptığı gibi, onlara da hemen İspanyolların istilâ hazırlıklarından bahsetmeğe başladı. Sonra Lady Margaret'e dönerek:

— «Size veda etmeğe geldim» dedi.. «Amiral tarafından çağrıldım. Parma prensi İngiltereyi istilâ etmek üzere imiş..»

Bu haber, eğer genç Godolphin gevezelik etmemiş olsaydı, Lady Margaret'i bir hayli sarsmış olacaktı.

Godolphin:

— «Herhalde Parma prensi Mr. Crosby'nin amiralle beraber olduğunu duymamış olacaktır.» dedi.

Margaret'in iştirak etmediği umumi bir kahkaha koptu. Crosby bundan cesaret alarak:

— «Fakat haber alacak, dedi. Eğer, evlerinizde kalan sizlerin kendisine gönderecek bir haberiniz varsa maalmemnuniye götürürüm.»

Crosby bunlardan herhangi biriyle, yahut hepsiyle birden döğüşmeğe hazırdı.

«Sözlerin, bir zırh gibi beni her tehlikeden koruyacak!»

Fakat karşısındakiler hem yumuşak tabiatli insanlardı hem de Margaretin mevcudiyeti böyle bir hâdiseye tamamiyle sed çekiyordu.

Margaret kendisini geçirmek üzere kapıya doğru yürüdü. Hafif bir aydınlık içinde olan holde durdu. Gözlerini cesaretle genç adama kaldırarak:

— «Demek harp muhakkak Crosby? diye sordu.

— «Aldığım mektuplardan ve acele çağrılmamdan bunu anlıyorum.. Hemen hareket etmem lâzım. Amiralin adama ihtiyacı var...»

Lady Margaret siyah kadife elbisesinin büsbütün meydana koyduğu son derece beyaz elini uzatarak genç adamın kolunu tuttu..

— «Allah seni korusun Crosby, dedi.. İnşallah sağ salim dönersin...»

Margaret bu sözleri Crosby'nin daha evvel hiç duymadığı bir sesle söylemişti.

Bu sözler Crosby gibi nisbeten küstah bir insanı tahrik etmek için kâfi idi. Onu kollarının arasına alarak öpebilirdi. Fakat böyle bir şeyi düşünmedi bile. Bir kadının hazırladığı fırsattan istifade etmenin onu zorla elde etmekten daha çirkin bir hareket olduğunu biliyordu. Kalbi heyecanla çarparak:

— «Beni.. Beni bekliyecek misin Margaret?» diye kekeledi.

— «Yoksa senin peşinden gelmemi mi istiyordun?..»

— «Yani.. Ben dönünceye kadar bekliyeceksin değil mi? demek istiyorum...»

Genç kız gülümsedi..

— «Zannederim...»

— «Nasıl zannederim! Muhakkak değil mi Margaret?..»

— «Muhakkak gibi..»

Margaret onu üzmek istemiyordu. Crosby belki de dönüşü olmayan bir yola çıkıyordu. Bu ihtimal genç kızı çok yumuşatmıştı. Onun için genç adamın sormağa cesaret edemediği sualin cevabını kendisi verdi:

— «Başka biriyle evlenemem muhtemel değil Gervase...»

Genç adam heyecandan tıkanmış bir halde «Margaret» diye haykırdı.

Lady Margaret'i bu kadar uzun zaman misafirlerinin uzak tutan şeyin ne olduğunu merak eden Godolphin holde göründü. Crosby ona içinden: «Allah cezanı versin!» diyerek ayrılık merasimini kısa kesmek istedi. Fakat kâfi derecede memnundu. Hâlâ kolunu tutan bu güzel beyaz eli alarak hürmetle öptü.

— «Sözlerin bir zırh gibi beni bütün tehlikelerden koruyacak..» dedi ve süratle oradan uzaklaştı..

III

KALE YOLLARINDA

Gervase'in tahmin ettiği gibi harp okadar çabuk patlayacağa benzemiyordu. Ve böyle olmaması için de hem İngilterenin, hem de İspanyanın haklı sebepleri vardı.

Kral Filip, dinin korunması ve aforoz edilmiş İngiltere kraliçesini tahtından atması için teşvik ediliyordu. Fakat Filip, körü körüne macerayu atılıverecek bir adam değildi. Onun için inceden inceye düşünmek mecburiyetinde kalmıştı. İngiltere bir İspanyol müstemlekesi olursa, İspanyaya ne gibi faydalar temin edebilirdi? Bunun neticesi Mary Stuart'ı İngiltere tahtına geçirmek olacaktı. Bunun en tabiî siyasî akıbeti de Fransız nüfuzunu kuvvetlendirmek olurdu. Yegâne çıkar yol Filip'in, Mary ile evlenerek İngiltere tahtını paylaşması idi. Fakat o da bunu istemiyordu. Kraliçelerin, kocalarına uğur getirmediğini denemişti. Fransanın menfaati için İspanyol kanı ve İspanyol altını akıtmakta akılca bir sebep göremiyordu. Bu Filipten ziyade Fransa kralının alâkadar olması icap eden bir mesele idi. Geriye yalnız dinî bir mülâhaza kalıyordu. O da Katolik hâkimiyetini İngiltereye kabul ettirmek ve onu Roma'nın nüfuzuna boyun eğdirmekti. Bu da Roma'nın vazifesi idi. Eğer Papa bu vazifeyi Filip'e veriyorsa, onun bütün masraflarını da kabul etmesi icap ederdi. Fakat Filip bu makul mülâhazayı Papa Beşinci Sikstus'a açtığı zaman, Papa hırsından yemek tabaklarını odanın ortasına, kurasına fırlatmağa başlamıştı.

1586 sonbahar ve kışında İspanyadaki vaziyet buydu..

İngilterede ise halkın en büyük temennisi, harp olmamasıydı. İspanya devrin en kudretli imparatorluğu idi. Geniş topraklara, servet ve kudrete sahipti. Müstemleleleri ve dünyanın en kuvvetli ordusu emrine âmade idi. Karşısından meydan okunacak bir devlet değildi. Fakat tehlike baş gösterince onu karşılamak için hazırlanmaktan tabiî ne olabilirdi?

Crosby'nin iltihak ettiği bahriyede tam bir faaliyet hüküm sürüyor, emirler birbirini takip ediyordu.

Yılbaşında İskoçya kraliçesinin öldürülmesiyle vaziyet birdenbire değişti. Onun ölümiyle, kendisini tahta geçirmiş olan Katolik siyasetinin de akamete uğraması icap ediyordu.

Halbuki hiç te tahmin edildiği gibi olmadı. Şimdi kendi namına tahta çıkarılacak bir kraliçe olmadığına göre, kral Filip İngiltereyi istilâ ettiği takdirde İngiltere tahtına kendisi oturacaktı. Bu karar verdikten sonra hemen faaliyete geçti. Papazlar memleketi baştan aşağı dolaşarak din propagandası yapıyor, her mutaassıp Katolik maceraperestleri; emrinde çalışmak üzere kılıçlarını kral Filip'e uzatıyorlardı. Dinsiz İngilterenin boğazına atılmak sırası gelmişti.

İspanyada bu hazırlıklar olurken eli kolu bağlı durmak Sir Francis Drake'i sinirlendiriyordu. Bazı baltalama hareketlerinde bulunması icap ettiği kanaatinde idi. Bunun için Londraya, kraliçeyi görmeğe gitti. Teklifi kraliçeyi kızdırdı. O hâlâ İspanya sefiri vasıtasiyle, kral Filip'le bir sulh muahedesi müzakeresindeydi. Holandada yapılacak çok işler bulunduğunu söyliyen Parma prensinin tavsiyesiyle kral Filip'in sulh istediğine dair kendisine teminat verilmişti.

Sir Francis:

— «Eğer sulh istiyorsak, bunu garantileyen bazı şeyler yapmalı

(Arkası 14. sayfada)

NAT PİNKERTON

Bir Müşteri

Nakleden: S. DEMİRCİ

Hiç kimse onu yakından tanımazdı. Her Cumartesi gecesi, o içi duman dolu dans salonuna gelir, bir dolarlık ücreti öder, hiçbir kızı diğerinden ayırt etmeden ve hiçbir dansı kaçırmadan salon kapanıncaya kadar orada kalırdı.

Üstü başı perişan değildi, fakat onu parmakla göz kamaştırmak maksadıyla gelen bazı müşterilerle kıyaslanacak kadar da temiz giyinmezdi.

Evindeyken de çok sessiz sadece bir adamdı herhalde. Zira şehrin ne tarafında oturduğunu tahmin edenlerin sayısı dahi parmakla gösterilecek kadar azdı. Hakkında bütün bildikleri sadece adının Joe olduğundan ibaretti, o kadar.

Yaşı kırka yaklaşmış olan Joe, her zaman ağır başlıydı. Hiç kimseyi incitmez, kimse ile münakaşa etmez, yavaş konuşur ve dans ederken gülünç adımlar atmazdı. Bütün bunlara rağmen de kalabalıktan hoşlanıyora benzerdi.

Barın müdavimleri birbirleriyle içli dışlı oldukları halde Joe onlar için daima bir yabancıydı. Bir gece oraya gelmiş, koluğuna kayıtlı bir pencere dibine çekerek oturmuş ve her 'kızla teker teker dans edip, geldiği gibi sessizce uzaklaşmıştı. Ondan sonra da her hafta onu arada görmeye alıştılar.

Hayatında bir sırrı olmadığı muhakkaktı, o sadece efendi bir adamdı. Hiç kimsenin sevgilisine sarkıntılık etmiyor, daima barın sakin köşelerine çekilip, etrafa gösterdiği alâkayı da çok gürültülü konuşmalara, istemeksizin kulak misafiri olmaktan daha ileriye götürmüyordu. Oraya devam etmeye başlayalı aşağı yukarı bir sene olduğu halde barda tanıdığı adamlar, ona dışarda bir kerecik olsun rastlayamamışlardı. Hangi kulübe kayıtlı olduğu, nerede çalıştığı meçhuldü. Şehrin öteki dans salonlarının hiç birinde de görünmüyordu.

Bir gece, o akşamki danslarının yirmincisi ile, güzel Birdie O'Raylea de «Gece Yarısı» valsini yapıyorlardı. Kız birdenbire: «Ne yazık, dedi. Sizinle belki de bir daha hiç karşılaşamayacağız, Joe...»

Joe: «Niçin?» diye sordu. «Yoksa burdan ayrılıyor musun?»

«Hayır, barın kapanmak üzere olduğunu duymadın mı?»

«Hayret! Benim çok para kazandıklarını zannediyordum...»

«Doğru, ama salonun sahibi Mike'in başına gelen felâket, barın kârı ile telâfi edilecek gibi değil ki... Zavallı adam, iki gün önce kasasındaki 2400 doların yerinde yeller estiğini görünce kederinden az kalsın aklını oynatacaktı.»

Joe, dansı yarıda bıraktı ve Birdie'yi masasına götürdükten sonra doğruca Amerikan barın gerisindeki küçük odaya yöneldi. İçeride Mike, çenesini yumruklarına dayamış, oturuyordu.

Joe: «Soyulduğunu öğrendim de çok üzüldüm.» dedi.

Adam esefle başını salladı: «Öyle oldu. Dile kolay bu, tam iki bin dört yüz dolarımı çaldılar. Bana bu kadar para verecek kimseyi de tanımadığıma göre yarından itibaren barı kapamak mecburiyetinde kalacağım.»

«Hayır, barın kapanmak üzere olduğunu duymadın mı?..»

Joe kısaca: «Bu parayı sana ben veririm, dedi. Barın hoşuma gidiyor, onu kapatmanı istemiyorum.»

«Ne... ne dediniz? Fakat benim bu paraya hemen ihtiyacım var. Pazartesi gününe kadar salonun vergisini mutlaka ödemeliyim.»

«Öderim, çeki şimdi yazacağım, çünkü.»

«Çek mi? Banka onu kabul edecek mi?»

«Elbette.»

Joe cebinden çek defterini çıkardı ve en üstteki yaprağı, isim hanesine, Mike, miktar hanesine de 2400 yazarak çabucak dolduruverdi. Bar sahibi gözlerine inanamıyordu. Bu adam ona oyun mu ediyordu acaba? Müşterileri arasında yabana atılmayacaklar çoktu ama hiç kimse ona böyle bir teklifte bulunamazdı.

Şaşkın bakışlarını çekten bir türlü ayıramayan Mike imzayı okuyunca birdenbire irkildi.

«Siz... diye kekeledi, siz meşhur milyoner J. J. Mc. Ilvaine misiniz?»

Joe başını salladı.

«O halde burada işiniz ne? Ne diye sırtınıza böyle 30 dolarlık elbiseler giyiyorsunuz?»

«Eğer söylediklerimden hiç kimseye bahsetmemeyi vaadedersen, sana hikâyemi, buraya gelişimin ve bu barın eğlencelerinden zevk duyuşumun sebebini anlatırım, Mike.

«Buradan yarım mil kadar ötede doğdum. Babam ben küçücük bir bebekken öldü. Annem beni beslemek için yerleri tahta silerdi. Dükkânlarda çalışarak liseyi bitirdim ve bu arada makineler hakkında da birçok şeyler öğrendim. Eklâm bu işlere fazlaca yatıyordu zaten.

«Ticarete uğraşacak yahut ufak ve devamlı bir iş bulacak yerde mühendis mektebine gittim. Bazen çalışıyordum da. Fakat kazancım, zavallı annemi rahata kavuşturmağa yetmekten çok uzaktı. Ne içki içiyor, ne de spor yapıyordum. Fakat dansa karşı da iştiyaka yakın bir istek duyardım. Kapınızın önünden içeriye girmemi sağlayacak bir tek doları bile benden esirgeyen kötü talihime lânet ede ede, belki yüzlerce defa geçtim. Sonra şansım açıldı. Bir iki tane kullanışlı âlet icat ettim, çok para kazandım ve herkes bana zengin demeğe başladı.

«Artık pahalı gece kulüplerine ve balolara da gidebilirdim. Fakat onları istemedim. Yıllarca içimi kemiren o arzuyu, buraya, bu salona gelmek arzumu bir türlü unutamıyordum.

«İçimdeki tükenmek bilmiyen iştiyakın ateşini söndürmek için buraya devam etmeye başladım. Dediğim gibi çok daha iyi giyinebilir ve çok daha iyi yerlerde eğlenebilirdim ama, yıllarca beni bu yeri ve bu hayatı özlemiştim.

«Kim olduğumu kimseye söylemezsiniz, Mike. Eğer barı kapamazsan, bu da daha yeni yaşamaya başladığım gençliğime dayanmanızı olursun. Sana bu parayı, barı kapamıyasın diye vereceğim para borç değil, hediyedir. Ve benim bu pazarlıktaki kazancım da bu paraya fazlasıyla değecek zaten...»

SOĞUKKANLILIK

Nakleden: Leylâ BEKEM

Pencereden bir takım anlaşılmaz sesler geliyordu. Birden sangır sungur cam kırıldı, ve içeri bir el uzandı. Meçhul bir adam pencerenin çerçevesine sıkıca tutunarak içeriye, odaya atladı. Bir müddet sessizce bekledikten sonra elini cebine atıp ufak bir cep feneri çıkardı, odada gezinmeye başladı. Heyecanlı ve kesik kısa nefes sesleri odada bir ikinci şahsın bulunduğunu gösteriyordu. Etrafına dikkatle kulak verdi. Odaya girdiğini duymuş da neden korkusunu yakalamıyordu? Cep feneri ağır ağır odada geziyordu, birkaç kanape, bir sürü kitap, ve nihayet bir defter, yazı masasını gördü. Birden arkasında bir ses duyuldu. Hırsız hemen fenerini kapadı. Karanlıkta nereden geldiği belli olmayan ses,

— Kıpırdama. Yoksa yerin kurşunu. Eller yukarı; diyordu.

Hırsızın feneri yere yuvarlandı. Pencereye doğru dönmeğe davrandı. Fakat yine aynı ses,

— Kıpırdama. Şakaya gelmem. Eller yukarı.

Hırsız tekrar yerine dönerek ellerini yukarı kaldırdı.

Hırsız,

— Ne istiyorsunuz benden? diye sordu.

Karanlıktan gelen sesin sahibini seçmeğe ve odanın hangi tarafında bulunduğunu öğrenmeğe çalıştı. Fakat nafile. Karanlıktan o meçhul ses, bu mırıltı sesile gülerek,

— Bu yaptığın pek hoş. Müsaade ederseniz asıl ben size sorayım, siz burada ne arıyorsunuz?

— Nereden geldiğimi biliyorsunuz, ne istediğimi de bilirsiniz.

— Sakalsız değilseniz bu size en aşağı altı aya malolur.

Hırsız karanlıkta göremediği bu insanın sakinliği, soğukkanlılığına şaşıyordu. Bir ara kollarını indirir gibi oldu. Fakat yine aynı kalın ses,

— Kollar yukarı, diye emretti.

Hırsız tekrar ellerini kaldırdı.

— Unutmayınız ki pencere önünde duruyorsunuz ve mehtap var. Sizi buradan mükemmel görebiliyorum.

Hırsız sinirlenmeğe başladı.

— Böyle hareketsiz durmaktansa lâmbayı yakıp beni yakalamanız veya etraftan yardım istemeniz, bağırıp, çağırmanız.

— Fakat neden. Böyle ne güzel karşılıklı konuşuyoruz. Yoksa böyle tatlı sohbetlerden hoşlanmıyor musunuz?

— Evet, fakat...

— Yazı masamız üzerinde telefonum var. Yavaş yavaş oraya doğru yürüyeceksiniz. Fakat çok yavaş. Ve 00 ya telefon edeceksiniz.

Hırsız,

— Kat'iyyen, diye bağırdı.

— Akıllı olunuz. Böyle kollarınız havada sabaha kadar yorulacaksınız.

— Ben...

— Aklınızı başınıza toplayın. Yoksa yarın bütün gazeteler hırsızlık yaparken vurulan hırsızdan bahsedecektir.

Hırsız ne yapacağını şaşırdı. Nihayet çaresiz ağır ağır yazı masasına doğru yürüdü.

— Kollarınızı indiriniz. Fakat ellerinizi oynatmayınız. Şimdi 00 yı çeviriniz. Şimdi söylediklerimi tekrar ediniz. 'Dr. Weissborn, hemen geliniz. Hagen Strasse No. 2.'

Hırsız karanlıktan gelen sesin emirlerine itaat edip söylediklerini aynen tekrar etmişti.

— Ellerinizi yine yukarı kaldırarak ve eski yerinize geçiniz.

Bir iki saat süren bir sessizlikten sonra polis düdükleri duyuldu. Evin kapısı hızlı hızlı vuruldu. Fakat açan olmadı.

Hırsız gülerek,

— Başka çare yok kendiniz gidip açmanız lâzım.

— Hiç lüzumu yok. Onlar da sizin yoldan gelirler.

Hakikaten de pencerede bir polis görünmüştü. Hemen içeri atladı. Onu bir ikinci, bir üçüncü takip etti. Karanlıktaki ses,

— Elektrik düğmesi kapının yanında solda, dedi.

Birden oda aydınlandı. Fakat odadakiler şaşırıp kaldılar. Şöminenin yanındaki sedirde örtülere bürünmüş yaşlı bir adam yatıyordu. Sevimli ihtiyar,

— Ne yazık ki sizinle kalkıp size hoş geldiniz diyemiyordum. Çünkü bende felç var. Bütün vücudumu bağlamış.

Hırsız sedirden dönüp ihtiyara baktı,

— Ya tabancanız diye sordu.

— O, benim inadım. Birisini cebimde tutsaydım da faydası olurdu. Zira tek hizmetkârım, uşağım, bu gün izinli.

Polisler hırsıza kelepçeyi taktıktan sonra gidip soğukkanlılığını kaybetmeyen ve bu hasta hali ile hırsızı yakalattıran bu sevimli ihtiyarı tekrar tekrar tebrik ettiler.

GİZLİ VAZİFE!..
ROZİN BABASININ ODASINA DALDI
NE VAR YAVRUM?
O HERİF BENİ DÖVDÜ
KİM? HANGİ HERİF?
ALEN.. GELEN ADAMLARIN BAŞI.. SİZİ GERİ GÖNDERTİRİM.. DEDİM BENİ DÖVDÜ
GEBERTEYİM KERATAYI.. SEN DE KURTUL BEN DE KURTULAYIM
YAŞA BABA
BABASININ SÖZLERİ ROZİNİ TESKİN ETTİ.
O GECE
BABAM ONU ÖLDÜRECEK. YAPARIM DEYİNCE YAPAR. HALBUKİ BEN ONUN ÖLÜMÜNÜ İSTEMİYORUM
BİRİ PENCEREYİ TIKIRDATTI
KİM O?
NE İSTİYORSUN
ROZİN HAYRETLER İÇİNDE TOM'U GÖRDÜ.
AĞLADIĞINI VE ÜZÜLDÜĞÜNÜ GÖRDÜM. BÜTÜN GELENLER TEESSÜR İÇİNDELER
PEKİ NE İÇİN GELDİN?
SEN GELİŞİMİZİ KUTLAMAK İÇİN GÜZEL BİR ZİYAFET HAZIRLAMIŞSIN.. SANA TEŞEKKÜR BİLE EDEMEDİK.
ÖYLE GENÇ, ÖYLE GÜZELSİN Kİ.. ÜZÜLMENE TAHAMMÜL EDEMEDİM. SENİ TESELLİYE GELDİM.
ARKADAŞLARIN SENİ ELÇİ Mİ GÖNDERDİLER
SEN DEĞİL ALEN GELSEYDİ DAHA MEMNUN OLURDUM BEN ONUN ARKADAŞLIĞINI ARIYORUM
NEYE İNAT EDİYORSUN ROZİN? BİLİYORSUN Kİ O MİŞELİNLE NİŞANLI
HEM BEN SANA ÜZÜLMEMENİN YOLUNU GÖSTERİRİM
ARKADAŞLIĞIMI KABUL ET..
NEYMİŞ O YOL?
İYİ ARKADAŞ OLDUĞUNU NE BİLEYİM?
BENİ TECRÜBE ET..
BU KADINDAN BENİ KURTAR. YOK ET ONU..
HANGİ KADINDAN..?
ALENİN NİŞANLISINDAN
DELİRDİN Mİ SEN? O BENİM ABLAM.. DÜNYANIN EN CESUR EN TEMİZ KIZI
ÖYLEYSE DEFOL ALÇAK REZİL.. GİT.. GİT..
ROZİN SANA ACIYORUM.
SALAK.. ACIYORMUŞ....
NEM VAR BENİM ACINACAK..
BU ŞEKİLDE MUAMELE GÖRECEKSEK BURADAN GİDELİM.. DAHA DAHA BOYNOS AYRES'E KADAR YÜRÜRÜZ.
GELEN DELİKANLILARIN ALTINA OT YATAKLAR VERDİLER HİÇ BİRİ RAHAT UYUYAMADI. YALNIZ MİŞELİNLE AN'A BİR ODA VERDİLER
ARKASI VAR

MANDRAKE

AĞAÇ ÜSTÜNDE YAŞAYAN ADAMLARDAN BİRİ MANDRAKEYİ ÇEKTİ, AĞDAN ÇIKARDI, BİR DALIN ÜSTÜNE KOYDU.

10

SONRA, İKİ AĞAÇ ADAMI OTURDULAR ACAYİP BİR DİLLE MÜNAKAŞAYA DALDILAR.

DERKEN BİR TANESİ KALDIRDI KENDİNİ BOŞLUĞA ATTI. MANDRAKE «HİÇ...» DİYE KÜÇÜKDİLİNİ YUTMAKTI NEREDE... DERKEN ADAM UÇMAYA BAŞLADI.

GARİP ELBİSESİ KANAT VAZİFESİ GÖRÜYORDU. BİR SARMAŞIK YOLA ÇIKTI. SANKİ ASFALTTAYMIŞ GİBİ BİR KULUBEYE DOĞRU KOŞTU.

BU SIRADA MANDRAKE ETRAFINA BİR GÖZ GEZDİRDİ. NELER YOKTU NELER.. YEMEK PİŞİREN ANNELER, BİR DALA ASILMIŞ UYUYAN ÇOCUKLAR VE SANKİ ÇOK RAHATMIŞ GİBİ HAREKET EDEN İNSANLAR.

128

NİHAYET MANDRAKEYİ KOLTUKLADILAR VE TOPRAĞIN YÜZLERCE METRE YUKARISINDA GÖTÜRMEĞE BAŞLADILAR..

NEREYE GÖTÜRÜYORLARDI? NARDA, APTULLAH NEREDEYDİ ACABA?

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

UBALDO AĞABİLİRSİN

BÖYLE BİR ŞEYE İNANAMAM TELEFON ETMEĞE LÜZUM YOK. BUNA ASLA İNANAMAM..

ÇOK FENA YAPIYORSUNUZ.. ŞEHİRLER ARASI TELEFONU AĞLAMAK KÂFİ.. İSTERSENİZ BEN BULAYIM.

NAİLE.. İNANMAM DİYORUM SİZE. ORORO NİGE HAREKET ETTİ. ÇOCUKLAR DA BERABER BEN DE YARIN GİDİP ONUNLA KONUŞACAĞIM.. ALLAHA İSNAR. LADİK..

UBALDO DIŞARI FIKTI. MARGİT ARKASINDAN BAĞIRDI.

UBALDO.. KOŞUN. TUAN KARŞINIZDA

UBALDO İÇİNİ KEMİREN ŞÜPHEYE GALEBE ÇALAMADI.

YA DOĞRU İSE ?!.

EVET EFENDİM. ALTI HAZİRAN DA BU KİLİSEDE VAFTİZ ETTİK. BİZİM BABASI MEÇHUL, ANNESİ ORORA OLAN KIZA ELEONORE ADINI TAKTIK.

ŞİMDİ DOĞRU OLDUĞUNU ANLAR, VE BİR DAHA ORDA LAFINI AĞZINA ALMAZ..
55/2
DEMEK ORDA BUNU DA YAPTI HA? NİŞ BUNUN HESABINI VERECEK..
BANA KIZDINIZMI? İYİLİĞİNİZİ İSTEDİM
BU İYİLİĞİMİZDEN BEN BİR ŞEY ANLAMADIM. GÜNÜNÜZ HAYIRLI OLSUN..
ORDAKİNİN YAPTIKLARINI SÖYLEMEM KABAHAT MI? BU, BANA HAKARETTİR..
NASIL KABUL EDERSENİZ..
BENİ EVİNİZDE BÖYLE BIRAKIP GİDEMEZSİNİZ..
ÖYLEYSE SİZDE BENİMLE BERABER ÇIKIN. SİZE OTOMOBİLİNİZE KADAR REFAKAT EDERİM.
28/2
ÇOK SERSEMLİK ETTİM... BU AHMAKLIĞA BABA, SİLÂHINI BAŞKA BİR YERDE KULLANMALIYDIM. FAKAT HİÇ KİMSE OLUR OLMAZ BU SİLÂHI YİNE ELİME ALACAĞIM.
ARKASI VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 6

YAZAN: K. TUĞCU

Beni işaretle çıldılar. Baş gardiyan şaşırmıştı. Zaten cezaevinin işi allak bullaktı. Yatağıma uzanarak olup bitenleri düşünmeğe koyuldum. Sabahleyin çok erken bir saatte beni müdürün yanına çıkarttılar. Orada müddeiumumi ve tanımadığım bir iki adam daha vardı. Müdür bana olup bitenleri sordu. Sultanahmet yakınlarında jandarmaları yere düşürerek nasıl kaçtıklarını ve beni kendisine bağladıkları adamın kelepçe zincirini bükerek nasıl kopardığını anlattım. Bileğim zaten mor bir bere ile halkalanmıştı. Sonra: içini

— Şaşırmıştım, dedim. Zaten başım ağrıyordu. Buradaki mânasız ve bakım hürriyetsizlik beni pek müteessir ediyordu. Gecenin serinliğinden başlıyarak rastgele yürüdüm. Bu fırsattan faydalanarak hava aldım. Yorulunca cezaevine döndüm.

Sözlerim makuldü. Müdür bana çay ikram etti. Masanın üzerinde duran bir sabah gazetesinde cezaevinden altı mahkûmun kaçmış olduğu yazılıydı. Müdür bana teşekkür ederek yerime yolladı. Öğleye doğru da baş gardiyan beni küçük bir odaya nakletti. Buraya itibarlı, hasta veya diğer mahkûm ve sanıklarla teması istenilmiyen insanları koyuyorlardı.

Basit bir karyola, tahta bir masa, hasırlı bir iskemleden ibaret olan döşeme ve avluya bakan bir penceresi olmasına rağmen bana çok konforlu göründü. Orada kaldığım zaman içinde biriken lüzumlu eşyamı ortaya dağıttım ve aldırdığım gazeteleri okumakla vakit geçirmeğe çalıştım.

— 7 —

On beş gün cezaevinde kaldıktan sonra mahkemeye götürüldüm. İkinci ağır cezada mahkememiz görülüyordu. Suçlu yerinde bendim. Davacı da Halit. Onu bu mevkide görmek beni şaşırttı. Bana düşmanca bakıyor ve çok müteessir görünüyordu. Mahkemeye verdiği istida okundu. Aşağı yukarı şöyle diyordu:

«Öteden beri haris bir genç olan Adnan amcası olan babamı daima para için tazyik etmekte idi. Bu yüzden babam kendisini kat'î olarak evinden uzaklaştırmıştı. Adnan ona karşı beslediği kini hastalığı sırasında köşke gelerek onun âciz durumundan istifade edip kendisine zehirleyici bir enjeksiyon yapmakla göstermiş ve vakitsiz olarak ölümünü temin etmiştir. Bu cinayet evinde ve çantasında bulunan enjektörle ve babamın dalgın halinden istifade ederek kız kardeşimin yanında kendisine enjeksiyon yapmasıyle sabittir.»

Halit beni bu suretle itham ediyor ve cezalandırılmamı istiyordu. Hâkim bu iddiaya karşı bir diyeceğim olup olmadığını sordu. Mahkemenin suçlu ile suçsuzu ayırmaktan âciz olmadığını ve bana sorulacak suallere intizar ettiğimi söyledim. Halidin tuttuğu avukat söz alarak beni amcamı öldürmekle itham etti ve hâdiseyi şöyle izah etti:

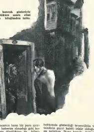
— Merhum Basri Bey bu tehlikeli veledini yanından uzaklaştırmak için vefatı ânında kendisine verilmek üzere bir çek tevdi etmişti. Bu çek emin bir elde bulunuyordu. Adnan bu parayı hemen tahsil etmek azmindeydi. Basri Beyin hastalığından istifade ederek kendisine bir enjeksiyon yaptı. Basri Bey derhal koma haline girdi. Adnan için farkında olan doktora onun hastahaneye kaldırılmamında bir fayda olamıyacağını söyliyerek cürüm delilini ortadan kaldırmak istiyordu. Fakat doktor ısrar etti ve böylece suç sabit oldu.

Hâkim bana yeniden söz verdi. İşin çakı götürür tarafı olmadığını görünce ayağa kalktım ve:

reddüt etmeden:

— Hastaya temiz bakılması için aldırdığım bazı eşya arasında bu da vardı, dedi. Hattâ hastanın kızı tarafından ihtimamla kaynatılan bu enjektörle hastayı tedavi ediyordum. Bu enjektöre sıvışan mavi tahlil edilmiş, neticede zehirleyici maddeler görülmüş. Tedavimiz takviye ve tuzlarya üzerine idi. Enjektöre bulaşan zehirli maddelerle tedavimizde ilgi yoktur.

Odamda bulunan ampullerden bir kısmı ortaya çıkartıldı. Bunlar kalsiyum ve vitamin ampulleriydi. Bir kere daha söz istiyerek amcamın

Beni boncuk gözleriyle seyrettikten sonra elini uzatıp bileğimden tuttu.

— Amcamın bana bir para ayırdığından haberim olmadığı gibi komaya hasta döndüğünü de bilmiyordum. Esasen etrafla alâkadar olamıyacak kadar imtihanlarımla meşguldüm. Beni köşke çağıran amcazadem Lâmianın bir mektubudur. Bu mektubu sen imtihanı müteakip diplomamı aldığım günün akşamı kira odama dönüşte bana ev sahibim madam verdi. Mektup işte budur, dedim.

Mektubu hâkime verdikten sonra:

— Ben kendisine enjeksiyon da yapmadım, dedim. Amcamı koma halinde bulmuştum. Lâmia bir an bile başından ayrılmıyordu. Benim enjeksiyon yapmadığımı kendisi bilir. Bir doktor olmak sıfatiyle ölecek bir adamın halinden anlıyarak kendisini rahat yatağında ölmeğe bırakmak istedim. Morgun verdiği rapora vâkıf değilim. Bir zehirleme olmuşsa ya doktorun hatası veya Halidin bir kasti vardır.

Doktor da mahkemede hazırdı. Enjektör ortaya çıktı. Onu bir kere de doktora gösterdiler. Hiç te-

hakkında gösterdiği teveccühün ve takdirin gayri kabili inkâr olduğunu anlattım. Bunu konak halkından herkesin açıkça söyliyeceğini anla ve mevkufiyetime son verilmesini istedim.

Mahkeme tahliye talebimi kabul etti ve devamını bir ay sonraya bıraktı. On beş gün süren bir hürriyetsizlikten sonra serbestiye kavuşmak benim için pek sevinçli oldu. Doğru madamın evine gittim. Vaziyetimi öğrenince artık bana kiralık oda veremiyeceğini söyledi. Ufak tefek eşyamı alarak bir otele gittim. İlk işim kendime iyi bir ikametgâh aramak oldu. Taksimde bir oda ve bir banyo dairesinden ibaret bir daire buldum. Hol gibi bir de aralığı vardı. Yıpranan elbiselerimi yeniledim. Bankadan beş bin lira daha alarak cebime yerleştirdim. Bu işler bir hafta kadar beni meşgul etti.

Bu arada, uzaktan uzağa konakta olup bitenleri anlamak istemiştim. Geniş bahçede bir iki azgın köpeğin, başı toprağı parçalıyacak gibi dolaştıklarını gördüm. Bu köpekler herhalde benim için oraya konulmuşlardı. Çünkü Halit benim kolayca başedilmiyecek bir genç olduğumu bilirdi.

O eğlence gecesi görünmez bir elden yedikleri dayağı nasıl tefsir ettiklerini bilmiyorum. Belki de adamakıllı korkmuş olan bu serseriler kabahati birbirlerinin üstüne atmışlardı. Mahkemede Halidin beğarını sarılı görmüştüm. Yüzünde de bere izleri vardı. Ötekiler hiç görünmemişlerdi.

Lâmiaya karşı sevgim bulunmasa bu insanlarla hiç meşgul olmazdım. Fakat kimbilir ne iftiralarla kızı benden soğutmuşlardı. Belki de Lâmia beni babasının katili olarak biliyordu. Aksi halde muhakkak bir konuşma vasıtası bulur veya gelip beni görürdü.

Yeni apartımana yerleşip cebime para ve bir de küçük tabanca koyduktan sonra konağa hücumu düşündüm. Fakat bu açıktan açığa olamazdı. Mahkemeyi benim aleyhime çevirecekti.

Nihayet Rifkının kardeşi olduğunu söyliyen Necibeyi görmek aklıma geldi. Bu kız sonradan bana daha iyi görünmüştü. Verdiği adresi hatırladım ve oraya gittim. Gittiğim yer ev saçakları birbirine değecek kadar dar, karanlık ve rutubetli bir sokaktı. Evlerin asıl yüzleri caddeye dönük olacak ki bu sokağa ancak küçük ve dar pencereler, mutfak kapıları açılıyordu.

Tarif edilen dar kapının elektrik düğmesine bastım. Vakit akşamdı. Ortalık kararmıştı. Dar sokakta benden başka kimse görünmüyordu.

İnsana hiç te emniyet vermiyen karanlık yüzlü, eski yapı taş binanın kapısı açıldı. İçerisi zifiri karanlıktı. Çatlak bir ses, ihtiyar bir Rum karısının sesi kuyudan gelir gibi duyuldu. Ben sesimi kısarak:

— Beni madam gönderdi, dedim.

Rum karısı karanlıklardan doğru yürüyüp kapıya baktı. Belki seksenlik vardı. Üstüne kat kat etekliklier giymiş, yakasını, paçasını iyice kapatmıştı. Başında çirkin ve kirli bir takke vardı. Beni boncuk gözleriyle seyrettikten sonra elini uzatarak bileğimi tuttu.

Onun soğuk ellerinin teması içime bir ürperme verdi. Bir hastalık mikrobunun vücuduma yayıldığını sandım. İğrendim. O terle karışık kir kokarak beni karanlığa çekti. Kapıyı kapattı. Mezar gibi bir karanlık içinde kaldım. Sırtıma bir taraftan soğuk bir bıçak inecekmiş gibi korkular duydum.

Kadın altı yumuşak terliklerile tıpır tıpır yürüyüp karanlıklarda bir kapı açtı. İleride taş bir koridor ve eski fıçılar, tenekeler gördüm. Bana Rumca söyliyerek çağırdı. İlerledim. Mahzene benzer bir koridoru geçip bir merdiven çıktım ve kadının gösterdiği odaya girdim.

Girdiğim oda içinde kadın eşyası bulunan bir yatak odasıydı. Bir köşede süslüce bir karyola, bir elbise dolabı, bir tuvalet masası ve aynası vardı.

(Arkası var)

ADALAR KRALİÇESİ

DADIMIZ BİZİ HEMEN BOŞ BİR KULÜBEYE SOKTU.

BİZ OYUNUMUZA DEVAM EDERKEN O DA UYUYA DALDI. BU SIRADA SAHİLE AÇAİP YELKENLERİ OLAN KAYIKLAR GELDİLER, VE YANAŞTILAR

BEN VE KARDEŞİM MERAKLA KULÜBEDEN ÇIKTIK. VE ELELE TUTUŞARAK ONLARA YAKLAŞTIK.

İŞTE TAM BU SIRADA KARA SAKALLI İRİ YARI BİR ADAM KIZKARDEŞİMİ TUTUNCA KAYIĞA ATTI.

O CESURDU. KAYIĞA BİNMEKTE DE HOŞLANIRDI. AĞLAMADI BİLE. BEN İSE NE YAPACAĞIMI BİLEMİYORDUM.

KAYIKLAR SAHİLDEN UZAKLAŞMAYA BAŞLAYINCA AKLIM BAŞIMA GELDİ. BAĞIRMAĞA VE AĞLAMAĞA BAŞLADIM. KIZKARDEŞİMİN DE AĞLADIĞINI DUYUYORDUM. KAYIKLAR UZAKLAŞIYORLARDI.

SAHİLDE, NİHAYET AĞLIYA AĞLIYA BAYILMIŞIM. DADIM BENİ YERDE BULUNCA ŞAŞIRMIŞ. OLANLARI HIÇKIRA HIÇKIRA ANLATTIĞIM ZAMAN BENİ DELİRDİ SANMIŞ.

AYNI ŞEYİ EVDE DE ANLATTIĞIM ZAMAN KARDEŞİMİN BOĞULARAK ÖLDÜĞÜNÜ BENİM DE HAYAL GÖRDÜĞÜMÜ TAHMİN ETTİLER.

BİZİ KİMSE AYIRDEDEMEZDİ. FAKAT BEN KARDEŞİMİN SAĞ OMUZUNDA BİR BEN OLDUĞUNU BİLİYORDUM. ONUN BENDEN FARKI BUYDU. BU YÜZDEN ONU KISKANIRDIM.

ROZİTA ELİNDEN KİTABI YERE FIRLATTI. AYNANIN KARŞISINA KOŞTU.

İŞTE BEN... ARTIK HİÇ ŞÜPHEM KALMADI. KRAL BENİM KARDEŞİMMİŞ..

ARKASI VA

KÜRDAN Pehlivan

Yazan: M. YAMAN

Arife yine paralar sunuyu çekmişti. Elinde, ayağına çabuk, sözü sohbeti yerinde külhanbeylerdendi. Çelimsizdi. Fakat ne bir kavgadan çekinir, ne de gürültüye pabuç bırakırdı. Cüzlığı yüzünden ona "Kürdan Arif" derlerdi.

Kahveye girdiği zaman mahallenin delikanlılarını orada bulduğu. Birisi bir çay ısmarlar, iki sigara verir diye yanlarına sokuldu. Delikanlılar onla oynuyorlardı. Fakat gözleri ark sık iri gövdeli, kalın enseli, yabancı bir adama çevriliyor, onun göbeğini oynata oynata yanındakilerle konuşmasını dinliyorlardı. Ağızlarının suyu da akıyordu.

İri gövdeli adam:

— Çok şey, diyordu. Sizin şehirde pehlivanlıkla fazla bir alâka yok. Nasıl olup da beni tanımıyorsunuz. Bana Kırşehirli Ramazan derler. Tam sekiz sene Kırkpınar başpehlivanlığını üstümde tuttum. Eğer kulumda çıkan bir çıban yüzünden köye gitmeseydim bugüne kadar başpehlivanlığı benden alamazlardı. Şimdikiler de pehlivan mı sanki.

Çocuklar tavlayı kapatmış lardı. Zenginlerden birisi sesleniyor:

— İbrahim usta, Pehlivan ağaya sor, kahveyi nasıl içer. Oteki arkadaşlara da getir.

Kendisini tanıtan pehlivana itibar arttı. Onu ortaya aldılar. Tavlalar kapatıldı. Herkese ya çay, veya kahve gelmişti. Başpehlivan:

— Sağ olasın bey, dedi. Sen meraklı bir adama benziyorsun.

Zengin ihtiyar:

— Pehlivanlığa bayılırım, dedi. Bu merak bana peder merhumdan kalmıştır. O tarihte ben pek ufaktım ama iyi hatırlarım, peder bir büyük pehlivanları konağa davet eder, onları beşler, onların arasında güreşler tertip ederdi. Eh, o servet, o konak kalmadı ama o merak böyleee bana geçti. Size de bir teklifim var. Ben mütekait bir adamım ama mimariliğimiz bana hiç yük olmaz. Rica ederim fakirhaneye buyurun.

Arzu ettiğiniz bir günde bendenizin Boğazdaki yalıma gideriz. Arkada geniş koruluk var. Koruda da düzlük bir meydan var. Denginizi bulursak türeş de tertip ederiz.

Başpehlivan:

— Böyle nazik bir daveti boş bırakmam beyefendi, dedi. Yalnız biz pehlivan sülâlesi biraz kaba adam olurur. Bir kusur ederim diye korkmaktayım.

Zengin adam güldü:

— Başımla beraber, dedi. Hem bu arkadaşların hepsini davet ederim. Siz hemen bize buyurun.

Böyle işlere hemen karışan ve kendisin gösteren Arif gözlerini faltaşı gibi açtı:

— Beyefendi, dedi. Ben pehlivanların çoğunu tanırım. Hizmetinizde bulunmak isterim.

Zengin adam Arifin hizmetini reddetmedi. Onu büyük pehlivan bulmağa yollayıp kendisi de Başpehlivanı evine aldı.

Aradan günler geçti. Başpehlivan yiyip içiyor, ara sıra kahveye çıkarak muhabbet ediyor, herkesin ağzının suyunu akıtıyordu. Yüz yirmi kiloluk bir adamdı. Arifin bulup getirdiği pehlivanlar onu görünce bir bahane ile kırıyor ve güreş günü Allah kısmet ederse geleceklerini söylüyorlardı. İçlerinden birisi bu güreşi kabul etmişti. Toy bir pehlivandı. Yalnız işin ehli gibi görünen Arife şunu söylemişti:

— Ben güreşirim ama ilk güreşi yapamam. Sen benden önce birisini bu Başpehlivanla tutuştur. Bunu yaparsan sana elli kâğıt var. Ondan sonra ben güreşirim.

Arif elli kâğıdı duyunca aklı başından gitti. Sağa, sola koşuyordu. Nihayet kalabalık bir halde yalıya gidildi. O gece orada kalındı. Ertesi gün güreş yapılacaktı. Meydancılığı Arif yapıyordu. Bey bir çok zengin meraklıyı da toplamıştı. Güreşi karşanada tam beş yüz, güreşte mağlup olana da ik yüz lira verilecekti.

Davul, zurna bile buldular. Dört başı mamur bir güreş olacaktı. Gelenler içinde ünlü pehlivanlar da vardı. Başpehlivanın çalımlı yürüyüşlerine bakarak kendisine bu kadar güvenmesine hak veriyor:

— Şimdiye kadar neredeymiş

(13. sayfadan devam)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

25

KÜRDAN PEHLİVANI

(4. sayfadan devam)

bu koca adam, diyorlardı. Bu kah
kıyafet onda varken kimse kar
sında duramaz. Doğrusu idman
tünde.

Vakit geldi. Fakat ortaya
ihtilâf çıktı. Kimse ilk güreşi ya
mak istemiyordu. Başpehlivan
karşısındakilere acımış gibi:

— Bu işten vazgeçsek diyor
Bu çocukları birbirleriyle tutuştu
lim yeter. Ne var can yakacak.

Bu sözleri ulu orta söylüyord
Herif güreşmeden beş yüz kâğ
alacaktı, Arif dayanamadı. Beye
derek vaziyeti anlattı:

— Kimse ilk güreşi yapmak
temiyor, dedi, Onların dediği g
sun. Benim bir teklifim var. B
Pehlivan ağa ile oynaş güreş yap
rım. Bir defa güreşmiş olur. Son
dan da istiyen çıksın ortaya.

Zengin adam gülmekten kırı
caktı ama ağzı açık kaldı. Arif h
men soyunmuş, oyağına bol geç
kisbetlerden birisini geçirip orta
fırlamıştı. Öteki pehlivanlar kend
lerini tutamıyarak kahkahaları b
mışlardı.

Yağlanmasını bitiren Arif, B
mazan pehlivanın karşısına dik
rek pehlivanlar gibi çırpındıktı
sonra:

— Haydi bakalım Ramaz
Pehlivan, göster kendini.

Diye bağırdığı zaman karşın
daki çam yarması gibi adam kend
sine sokulduğu ve el bağladıktan so
ra fısıldadı:

— Aman kardeşim. Arifçiğ
benim pehlivanlığım filân yokt
Bulûmu bir inek sağıyor, kendi
besletiyorum. Foyamı meydana
kartma, beş yüz kâğıdın yarısı s
nin olsun.

Herkesi bu dereceye kadar s
tal yerine koyan adamın karşısın
beyni dönen Arif açıldı ve ortal
çın çın ötürdü:

— Ben oynaş güreş filân bi
mem. Tutunca sıkı tutmalı, Alim
lah tepe üstü vururum seni yer
Dayan bre...

Ve herkesin gözünü döndürm
bir külhanbeyi çevikliğiyle sal
pehlivana saldırıp ıkına, sıkına o
yüklünü yerden kesti ve sırt üs
yere serdi.

İşte o günden sonra kırk beş k
lo ancak gelen kürdan Arifin ad
"Kürdan pehlivan" oldu.

SİYAH PELERİNLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

yız- diye cevap verdi..

Kraliçe bu bazı şeylerin ne
duğunu sordu. Fakat Sir Franci
cevap veremedi. Ne yapılması l
zım geldiğini kendisi de bilmiyo
fakat bir şeyler yapmak lâzımın
duyuyordu. Eğer bir sulh muah
desi yapılacaksa bu, karşı tara
kuvvetlerini göstererek yapılma
idi. Zayıf oldukları için değil. Si
Francis Drake karşısındaki kralı
dâhi olsa nüfuzu altına alacak yo
radüşta bir adamdı. Gri gözlerin
hâkim bakışına mukavemet edi
mezdi. Kırk yaşlarında, sağlam
yapılı, kumral saçlı, sivri sakal
lıydı. Kraliçe onun bu arzusunu
pek isteksiz muvafakat etti.

Bu muvafakati koparır, kopar
maz Drake hemen faaliyete geçt
Ve kraliçenin bu fikrinden vazge
tiğini bildiren postacı gelmeden iş
saat evvel otuz kadırga ile denize
açıldı.

Altı gün sonra Kadiz yolund
idiler. Drake burada limanı dol
duran gemileri görünce ne yapıl
ması lâzım geldiğine hemen karar
verdi. Bunlar İngiltere harekâtı
için hazırlanan nakliye, malzem
ve bazı büyük harp gemileri idi.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

KORİDORDA...
Allahım ne yaman kadın! Az kaldı beni yine mağlup edip yumuşatacaktı.

Pardon Mister Ferraski. Ben Avukat Roy! Eğer isterseniz kızınızın müdafaasını üzerime alırım.

Hayır, Müdafaa falan yok! Alacağımız adalet önünde cezasını çekmesini istiyorum! Allahaısmarladık.

YİRMİ GÜN SONRA...

MİAMİ DAVASINDA VİOLET GRAY İLE NİKLO KAPRİNSKİ DÖRDER SENE HAPİS CEZASINA ÇARPILDILAR.

BİR KAÇ AY SONRA GORC BOŞANMA KARARIN ALIR.
Nihayet Serbesttim! Fakat İtalya harbe girdi. Ben oraya gidemem ve de buraya gelemez... Acaba onlara nezaman kavuşacağım.

FLORİDA'DA AYNI DÜŞÜNCELER İÇERİSİNDE...
Ah Allahım! Şu harbin bir an evvel bitse... Yavrumun babası bir an önce gelse!..
Ba... Ba... B... Ba.

FAKAT AYLAR GEÇİYOR VE HARP DEVAM EDİYOR. ARTIK BOMBARDIMANLARDA BAŞLAMIŞTIR.
128

AMERİKA DA HARBE GİRMİŞTİR. GORÇ TELSİZCİ OLARAK HAVA KUVVETLERİNE ALINMIŞTIR.
Cim bombayı bırakmağa hazır ol Pikeye Geçiyorum!
Hazırım.!

BİNBİR ROMAN
-1942- İTALYAN ŞEHİRLERİNİN SİSTEMLİ ŞEKİLDE BOMBARDMANI. SIĞINAKLARDA GEÇEN HEYECANLI SAATLER.
SONRA HALKIN ŞEHİRLERİ BIRAKIP KÖYLERE HÜCUMU... BU ARADA FLORA DA ADDA ÜZERİNDE KÜÇÜK BİR KÖYE GİDİYOR.
ANNE! Anne! Allam!..
Hayrr yavrum! Trenin düdüğü. Lütfen yardım edermisiniz?
BURADA Kİ HAYAT FLORA İÇİN BİR CEHENNEM HAYATIDIR. FAKAT KÖYÜN HAVASI RUDY'YE YARAMAKTADIR.
Anne bak köprününün üstündeki tren ne güzel! O parlak şeyler Tüfek mi?
Hayır yavrum Tayyarelere karşı korunmak için top. Nehre çok yanaşma Rudy sonra düşersin
-1943- HARP DEVAM ETMEKTE.. FLORA CORC'TAN HİÇ BİR HABER ALAMAMAKTADIR...
Bak Rudy. Baban! Harp bitince gemiye binip onun güzel büyük evine gideceğiz.
Gemiyle mi Anne? Babamın evine gemi girer mi?
-1944- RUDY ARTIK DÖRT YAŞINDADIR. BİR GÜN...
Anne. Öteki Çocuklar hep ana mektebine gidiyorlar. Niye beni bırakmıyorsun. Gideyim?
Peki oğlum Bundan sonra artık sende gidersin.